

אפוכה פפניק פחכות

מחזה אמיתי

תא מסודר יפה בבית הסוהר. בפינה מונחת מערכת כלים כמו פטיש אוויר, מכוש, מעדר וטוריה. האסיר בלבוש פסים, מוציא חליפה מתוך ארון ומנקה אותה במברשת בגדים. הדלת נפתחת וסוהר מכניס אחריו אשה הנושאת תיק בידה ואומר:

סוהר: זה אליך, ברק. (יוצא)

ברק: אלי? (האשה יוצאת מאחורי הסוהר)

אשה: הלו, ברק!

ברק: אביבה! טוב שבאת! אם היית מאחרת בעשר דקות, כבר לא היית מוצאת אותי כאן.

אביבה: מה אתה אומר? משחררים אותך?

ברק: לשחרר אותי? הם? כך את מכירה אותם? אני עומד לברוח. (הדלת נפתחת והסוהר ניכנס בהתרגשות)

סוהר: למה אתה עושה לי דברים כאלה? אני משתדל להתייחס אליך יפה ואתה בורח.

ברק: מי בורח? מה בורח? ובאיזו רשות אתה מקשיב מאחורי הדלת? אתה רוצה שאגיש צו לביתדין העליון?

הסוהר: אתה רואה. אני בא אליך בטובות ואתה כבר

אביבה: אתה אוכל ציפורניים?

ברק: לא ידעת?

אביבה: אני יודעת שאם אני לא גוזזת לך, יש לך ציפורניים מטר אורך.

ברק: זה מה שאת אומרת, אבל הדוקטור אומר שאני אוכל את הציפורניים שלי והוא יודע למה. אני אומר לך — לפסיכולוגים האלה יש שכל...

אביבה: (ניכנסת לתוך דבריו) מה אמר לך?

ברק: אמר שהייתה לי ילדות קשה. את שומעת מה זה? ילדות קשה. אני אומר לך — ולי את יכולה להאמין — שזה מאה אחוז נכון. היתה לי ילדות קשה מאוד. אל תחשבי מזה, שאחר־כך היה לי יותר טוב, אבל הילדות הייתה קשה ולכן התחלתי לגנוב אבטיחים. וזה עוד שום דבר. את יודעת למה אני נותר בלילה?

אביבה: (בבהלה) מה, אתה כבר נותר בלילה?

ברק: אני יודע? בלילה אני ישן וכשאני ישן, אני לא שומע כלום, אבל הדוקטור אומר שאני נותר בלילה והוא יודע מה שהוא מדבר.

אביבה: כשהיית אצלי, לא נחרת.

ברק: את מדברת על דבר אחר והוא מדבר על דבר אחר. אם את רוצה לשמוע למה אני נותר בלילה, אז תני לי לדבר ואל תפריעי. לא נשאר לי הרבה זמן. פרץ צריך

(מיד לאחר שברק נעלם, ניכנס הסוהר.)

סוהר: מצטער גבירתי, אך הביקור נגמר. (אביבה ניגשת לחלון מנפנת לברק במטפחת)

סוהר: (בחוטר סבלנות) הביקור נגמר!

(אביבה לא מגיבה)

סוהר: (סבלנותו פוקעת והוא ניגש אליה, מניח יד על שכמה וגורר אותה משם לכיוון הדלת. אחרי שיצאו והדלת נסגרה ונעלמה, שומעים את הסוהר) ברק זה, ממזר גדול. איזה ממזר... אם לא נשמור אותו חזק — יעוף. אני מכיר אותך בחיי... (פיתאום מתרוסס קולו בבהלה) ברק! אני לא זוכר שראיתי אותך בתא...

קול אביבה: בטח שראית אותי. לא ראית שנפרדתי ממנו?

קול סוהר: אותך אני זוכר, אבל אותו! (שוב חורק המפתח במנעול, הדלת נפתחת והסוהר מתפרץ פנימה. רואה שהתא ריק. מתחיל להתרוצץ סביב ולחפש. מסתכל מתחת לשולחן, מתחת למיטה, מציץ בארון, בפח הזבל, מתחת לפח הזבל, במאפרה ומתחת למאפרה. ברק איננו. סוף סוף הוא רואה גם את החלון הפרוץ. מוציא משרוקית מכיסו ושורק ושורק. לקול השריקה מציץ ברק דרך החלון הפרוץ.)

ברק: קראת לי?

סוהר: לך קראתי? לסוהרים קראתי! (ראשו של ברק

נעלם. הסוהר ממשיך לשרוק במשרוקית.) (ראשו של ברק מציץ שוב מן החלון)

ברק: אני רואה שאתה זקוק לעזרה. מה אוכל לעשות בשבילך?

סוהר: לא לעזרה שלך אני זקוק, מנחל! 'סתלק מפה! (ראשו של ברק נעלם שוב הסוהר ממשיך לשרוק עד שסוף סוף נפתחת הדלת וניכנס סוהר)

סוהר 2: מה הענינים פה, קרה משהו?

סוהר 1: קרה? ברק ברח!

סוהר 2: ברח? לאן ברח?

סוהר 1: אני יודע לאן? ברח!

סוהר 2: או למה אינך מועיק את ההנהלה?

סוהר 1: אני לא מועיק? הרי כבר אין לי כוח לצפפה. 'סתכל על עצמך — אתה בא אלי בטענות ובעצמך אינך נוקף אצבע. למה אינך עוזר לי?

(סוהר 2 מוציא מכיסו שתי משרוקיות. אחת הוא מכניס לפיו ואחת מגיש לאביבה ושלושתם יחד שורקים ושורקים עד שיוצאת להם הנשמה.)

מסך

נה אמר טוס, בראהינדי

שלח לחמך על פני המים אבל הוהר מצנור הביוב העירוני.

לחכות לי בחוץ... (פיתאום נשמעת צפירת אזעקה מחרשת אזוניים) זה הסימן, אביבה. אני מוכרת לזון. הבאת מה שביקשתי?

(אביבה מוציאה עוגה גדולה מהתיק ומניחה על השולחן)

ברק: והפצירה איפה?

אביבה: בפנים. (בוצעת את העוגה ומוציאה מתוכה פצירה.)

ברק: (פושט את בגדי האסיר שלו ולובש את החליפה הנקייה.) ביקשתי את הפצל מוישה, שבאחת עשרה בריק ימשוך ויתן צפירת אזעקה. פרץ צריך לצאת איתי ואין לו שעון. כואב לי הלב על פרץ שאחרי כליכך הרבה שנים במקצוע עוד אין לו שעון. אם תראי באיזה מקום שעון טוב מזהב, תגידי לי. מגיע לפרץ לקבל מתנה ממני. בחור טוב מאוד. (גומר ללבוש את החליפה, תוקע את האקדח ושאר הדברים לכיסו, לוקח את הפטיש ובמכה אחת מנפץ את הסורגים. לקול הנפץ, שומעים קול מאחורי הדלת.)

קול סוהר: היי, קרה משהו?

ברק: שום דבר.

קול: צריך עזרה?

ברק: תודה רבה, לא צריך. אסתדר לבד. (עוגה על אדן החלון ולפני שנעלם מעברו השני, הוא מעיף מבט עצוב לתא) באמת שכואב לי הלב להסתלק. כליכך טוב היה לי פה; עשיתי כל מה שרציתי, אכלתי, ישנתי, הלכתי לפסיכיאטור ועכשיו... מי יודע מה מחכה לי בחופש, בחוץ? (לאביבה) שלום אביבה! (מפריח נשיקת-אוויר) להתראות בערב בקולנוע צפון (קופץ ונעלם.)

מאיים. כל מה שאני רוצה, זה שלא תברח, מפני שהיו לי מזה רק צרות.

ברק: מה איכפת לי הצרות שלך? אסור לי כבר להשיח ולספר לבחורות שלי מה שאני רוצה? אתה חושב שאם אני באמת רוצה לברוח, אספר לה?

הסוהר: אז אתה לא בורח?

ברק: איך אפשר לברוח מפה, כשאתה שומר? (הסוהר פונה ויוצא כשהוא נהנה מהמחמאה. ברק ממשיך) ואם עוד פעם אתפוס אותך כשאתה מאוין...

הסוהר: (בחוטר סבלנות) טוב... טוב... (יוצא)

(ברק מחכה עד שהסוהר סגר את הדלת אחריו. ניגש לפינה ומתחיל לבדוק את פטיש-האוויר)

אביבה: שוב פעם? אתה באמת משגע אותי. בפעם האחרונה נשבעת לי שלא תברח יותר. אתה באמת אין לך אופי. פעם ככה ופעם ככה!

ברק: אל תגידי את זה מפני שזה לא נכון. אמרתי לך שלא אברח, עד שהפסיכולוג יגמור עלי את האנאליזה. את לא יודעת כמה כסף לוקחים בעד זה בחוץ. אני שמעתי שלוקחים אפילו עשר לירות לביקור. עכשיו, כשהוא גמר, אין לי יותר מה לעשות פה.

אביבה: גמר? לגמרי גמר?

ברק: גמר. לפני שבוע גמר איתי לגמרי כל החיים שלי כתובים אצלו עכשיו במחברת. מה אני לך — כזה ממזר! כל החיים שלי כתובים עכשיו אצלו במחברת. את יודעת למה אני אוכל את הציפורניים שלי?